

taller de nous creadors

Text > EVA BUSSALLEU MUNTADA (la Cellera de Ter, 1980) és biòloga i escriu pel plaer de trencar la rutina. Ha publicat tres llibres de contes eròtics. Actualment és professora a la Universitat de Girona, on compagina la tasca docent amb la investigació. Aprèn cada dia del món i de les lletres.

La nit més llarga

Un nou dia, un nou matí. Es lleva quan sona el despertador i surt a caminar una estona pel parc, prop del seu domicili. Sent sense escoltar les melodies que el seu vell iPod va reproduint a l'atzar. La petita ciutat que l'ha vista néixer es va despertant mentre ella retorna a casa per dutxar-se i esmorzar frugalment, i per preparar-se un entrepà per a mig matí. Entra sigil·losament a l'habitació i besa la seva parella, somnolenta entre els llençols. Mira el rellotge i s'adona que encara té temps per maquillar-se el rostre, gens castigat per les arrugues. Surt amb els llavis rosats i un color accentuat a les galtes. Es regala un somriure davant de l'espill i tanca silenciosament la porta.

Camí de la feina es capbussa en la seva vida virtual. Repassa els «m'agrada» i els comentaris que han tingut les seves darreres publicacions. Una vida idíl·lica de sortides, sopars, viatges, etc. Una vida molt envejada pels seus seguidors..., però una vida, des de fa uns mesos, vàcua.

Dues nits. Dues llargues nits. Dos punts d'inflexió a la seva vida de somni. Ella i el seu company amagaven un secret curull d'alegria que volien escampar als quatre vents en una festa. I enmig dels preparatius, el seu ventre encara pla es revoltà contra la nova vida que s'hi volia instal·lar. Un fort dolor a les entranyes la despertà enmig de la nit més llarga de l'any. Un regalim de sang s'escolà entre les seves cames, seguit d'una massa celular inerta. Plors. Por. Desesperació. Mareig. Una ambulància. L'hos-

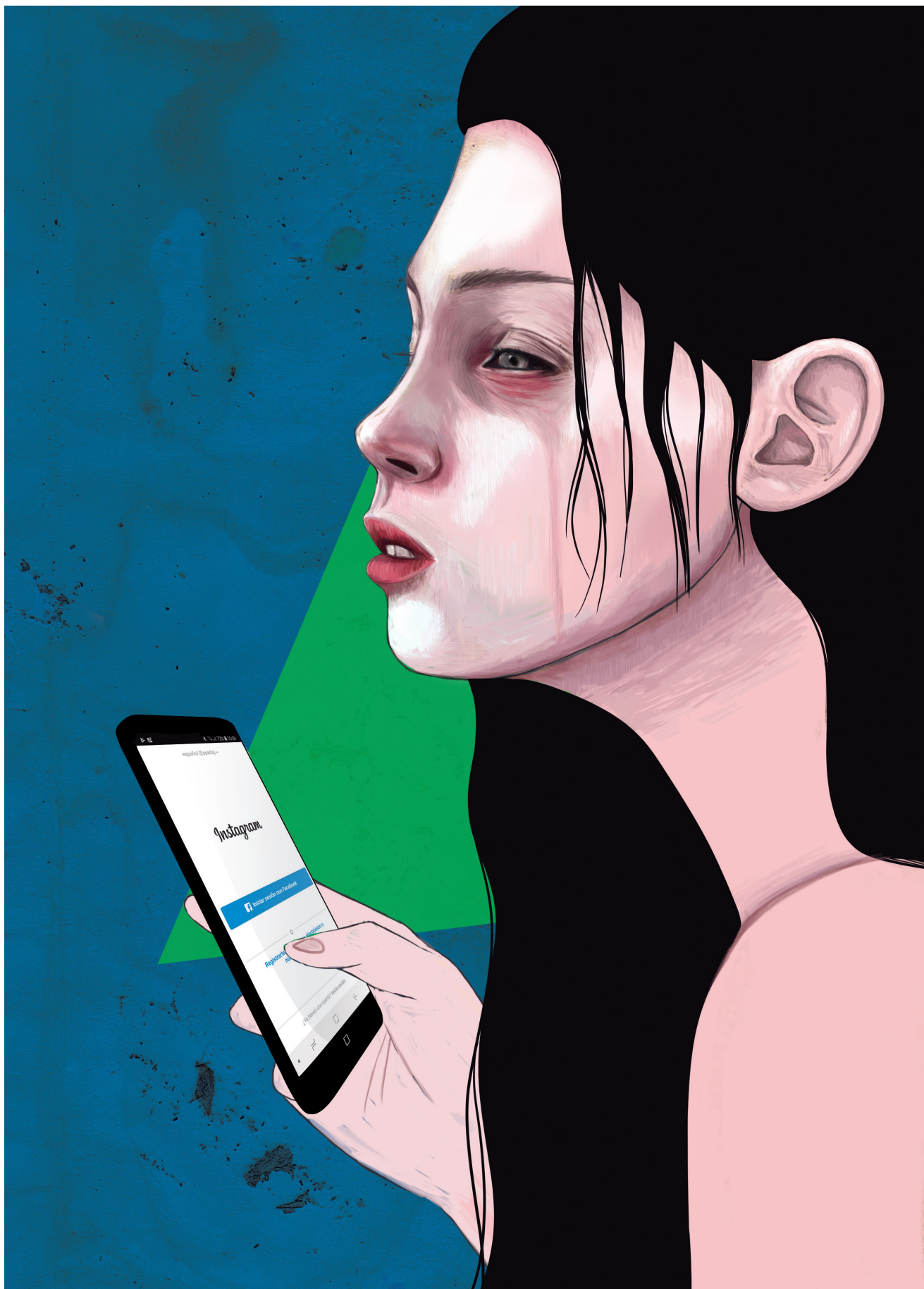
pital. La fredor de les parets blanques, ermes com el seu úter.

Dos mesos després de la nit més llarga, s'escaparen un cap de setmana llarg, perfectament documentat al món virtual, i tornaren amb una nova llavor de vida. Però una segona llarga nit, amarga, feréstega, acabà altra volta amb els seus anhels d'albergar una nova vida dins seu. De nou, un fort dolor la travessà enmig de la nit. Recorda només la sirena de l'ambulància, les nàusees i la llum d'un quiròfan asèptic. Després, la buidor.

Unes llàgrimes furtives li regalimen per les galtes mentre contempla les imatges de l'etiqueta *#nadó* a Instagram. S'acarona el ventre, que es comença a embotir, espolsant els remordiments i la culpa que l'assoten per si no es va cuidar prou, per si va fer un gest o un esforç que no calia. Però el turment que la corseca és pensar que el seu cos és immune a gestar vida.

S'eixuga les llàgrimes i entra a l'oficina amb el seu millor somriure. S'asseu i nota una fiblada. L'ombra de la nit més llarga la sobrevola de nou.

Unes llàgrimes furtives li regalimen per les galtes mentre contempla les imatges de l'etiqueta *#nadó* a Instagram

>> Autoria: **LLUÍS LLORET**